

Indledning til Vesper

”Om aftenen, når dagen går til ende, solen går ned og mørket og natten begynder, er kirken siden de første dage blevet helliggjort gennem bøn. Mennesket giver sit dagsværk tilbage i Guds hænder og søger beskyttelse for natten, sådan føjer det sig ind i skabelsesordningen.

Samtidig tænker det kristne menneske på forløsningsunderet: Kristus, verdens lys, besejrer ved sin død mørkets kaotiske magter, og ved opstandelsen giver han os mennesker et levende håb om den nye sols opstigning, som han selv er. Sådan bliver rytmen dag-nat, morgen-aften, et symbol på den nye skabelse i Jesus Kristus.

Vesper, aftenlovsangen i kirken, markerer skæringspunktet for overgangen dag og nat. Den er en lovprisning af Gud ved dagens ende: Efter fuldendt arbejde må mennesket falde til ro for Guds ansigt og taknemmeligt og tillidsfuldt lade dagen bag sig og give den tilbage til skaberen. Samtidig er vesper en forberedelse af natten: Siden de ældste tider er den kirkelige aftenbøn også kaldet Lucernarium, lysfest, kendetegnet ved lystænding, som et håbets tegn om opstandelse.

Vesperen forener derved tilbageblik på det fuldbragte og det håbsfyldte udsyn på fremtiden, ved den taknemmelige tanke på forløsningsunderet og den forventningsfulde frembrud af den nu forestående fuldendelse. Med ret munder den derfor ud i en lovsang til Jesu moder i Lukasevangeliet –Magnifikat og finder deri sit højdepunkt: Lovprisning af den befriende magt og forbarmende Guds kærlighed.